



Ασφαλώς είναι θετική η κινητοποίηση πολλών διανοουμένων, εκπαιδευτικών, κοινωνικά ευαίσθητων ανθρώπων απέναντι στη φασιστική πρόκληση που ξεδιπλώνεται αυτές τις μέρες στα σχολεία. Μάλιστα όταν προέρχεται από φοιτητικές και μαθητικές συλλογικότητες, πρόκειται για ένα πολύτιμο ελπιδοφόρο μήνυμα που χρεώνει ευθύνες σε όλους εμάς.

Απέναντι στις ευθύνες αυτές οφείλουμε να συλλογιστούμε το σε ποιο Σχολείο συμβαίνουν αυτά. Στο Σχολείο όπου καθημερινά, για πάρα πολλά χρόνια, αλωνίζει η “ιερή αγελάδα”, η λάμια καλύτερα, των διαβόητων “αδιάβλητων” Πανελλήνιων Εξετάσεων.

Αλήθεια, όλοι εκείνοι που σήμερα με οδυνηρή έκπληξη βλέπουν δεκαπεντάχρονα παιδιά στο δρόμο να φωνάζουν “η Κύπρος είναι ελληνική και η Μικρά Ασία” δε σκέφτονται ότι αυτά τα παιδιά, σε αυτή την ηλικία, σύρονται σε ένα καθοριστικό για το μέλλον τους -αλλά και για τη σημερινή αυτοεικόνα τους- ανταγωνισμό όλων εναντίον όλων, όχι για να αποδείξουν τη γνώση και την κριτική τους ικανότητα αλλά για να αποκτήσουν ένα αριθμό προτεραιότητας; Νομίζουν εκείνοι ότι αυτή η πραγματικότητα μπορεί να μην έχει καταλυτικές και μακροπρόθεσμες μορφωτικές, κοινωνικές, πολιτισμικές συνέπειες; Αν το νομίζουν... τότε εντάξει.

Η αποτυχία της εκπαιδευτικής Αριστεράς, ιδιαίτερα στο χώρο της Μέσης Εκπαίδευσης, να αναδείξει το πρόβλημα που θα έπρεπε να βρίσκεται στο κέντρο της δραστηριότητας, της ίδιας της ύπαρξής της, είναι, πιστεύουμε, η βασικότερη, από τις “υποκειμενικές” αιτίες της ιστορικής παρακμής της. Αυτή η παρακμή φαίνεται καθαρά σήμερα, απέναντι σε μια μείζονα πρόκληση. Ας διαβάσουμε, για παράδειγμα, τα κείμενα που κυκλοφόρησαν από τη μια οι Αριστερές Παρεμβάσεις και από την άλλη η ακραιφνώς ναζιστική σπείρα του Περίανδρου, με αφορμή το γνωστό περιστατικό στο Γέρακα. Ας διαβάσουμε σε αντιπαράθεση τα κείμενα αυτά, για να μελαγχολήσουμε... Λάθος! για να πεισμούσουμε.

Μια τελευταία σχετική παρατήρηση: Δεν είναι βέβαια καθόλου μικρός ο κίνδυνος που αντιπροσωπεύει ο ακροδεξιός “ριζοσπαστισμός” μα αντισυστημικό λούστρο. Περισσότερο ανησυχητικό όμως από την εθνικιστική κατάληψη στο σχολείο νομίζω πως είναι το γεγονός ότι στο γειτονικό ΤΕΙ φοιτητές και φοιτήτριες θεωρούσαν, για αρκετά χρόνια, “φυσικό” το γεγονός ότι χρειάζεται να ακουμπάνε τα λιγιστά και με κόπο κερδισμένα χρήματά τους στον τύπο με το περουκίни -και να του κάθονται κιάλας του απαίσιου- για να πάρουν το “χαρτί”. Το θεωρούσαν τόσο φυσικό όσο και το γεγονός ότι η Μακεδονία είναι ελληνική και δε μπορεί να “μας τη βγαίνουν” οι σκοπιανοί.

Ας αντιληφθούμε επιτέλους πού παίζεται η μπάλα.